

Oponentura diplomové práce Kateřiny Spáčilové

My Diary – animace deníkových záznamů.

Milý deníčku, k obědu bylo kuře, potom sem šla do hudepky. Večer sme hrály prší.

Dobrou noc!

Beáta ve své práci doslova splnila původní zadání své diplomové práce. Předměty z její kuchyně jsou nejvíce svou vlastní mentální reprezentací. Jsou symboly sebe samých. Proto nepotřebují být iluzivní, nemají vlastní stíny, ale zjevně mají svou existenci v mentálním prostoru i čase obyvatel její domácnosti.

Čas je nejvýznamnější složkou této animace a to v několika rovinách: Prolíná se zde desetiletá Beáta se svými záznamy v růžovém deníčku s dospělou Beátou, která už není tou, která má k obědu kuře, ale tou, která jej klade na stůl a později půjde umýt pekáč. O tom všem ale nemusí podrobně vyprávět. Bylo by to zbytečné, když pouhý obraz pekáče sdělí úplně totéž.

Délka animace je kompresí tří let a jedenácti měsíců do tří minut a jedenácti sekund. Nejde tedy o záznam jednoho konkrétního dne, ale o záznam jakéhosi obecného dne, kde malé proměny jenom zdůrazňují relativní neměnnost. Toto prolínání dní si uvědomíme zejména, když miska zůstane v jednu chvíli viset v prostoru. Je jasné, že nejde o kouzlo, ale o čas. Opakování a znovuprožívání jsou tématem tohoto příběhu, který je vlastně nepřiběhem. Jde o záznam toho, čeho si nikdo nevšimá, protože je to příliš samozřejmé. Ano, takový den kolem tohoto stolu už jsme mnohokrát zažili a jistě ještě nejednou zažijeme, ani nás nenapadne si o tom vyprávět. Ale Beáta nám o tom chce vyprávět. Zobrazuje mezičas a stopu po činnosti. Lidé zde jsou i nejsou. Jediný, kdo by snad mohl přistihnout oblaka na obraze při pohybu je čtoucí mormon v křesle, ale ten si ničeho nevšimá, snad je to tak z jeho pohledu v pořádku. Jeho obraz je trochu znepokojující pastí pro diváka. Jedná se o obraz v obraze a současně o diváka z druhé strany, který by nám ze svého prostoru mohl vrátit náš pohled. Nikdy se na nás ale nepodívá, není to jeho posláním. Jeho svět na druhé straně má svá vlastní pravidla a těm se nepodiví zase on.

Obraz čtoucího mormona namaloval Petr Strouhal, který vytvořil i zvukovou stopu k této animaci. Tím se stává dalším z nepřítomných obyvatel tohoto obrazu.

Myšlenkově je to velmi čistá práce, která potvrzuje alternativnost dvou funkčních principů tvorby. Žít tím co děláme, anebo dělat o tom, čím žijeme.

Navrhuji hodnocení A

Magdaléna Bažantová

M. Bažantová

v Londýně 8. května 2009